

Uppá kvamsvís

Í hesum krepputíðum rinda fólk óivað fegin fyri at fáa ein bíligan látur. Og tú fært nóg fyri peningin, um tú fært til leikin »Øll í verkfall«, ið eisini børn í skúlaaldri fáa stuttleika burtúrur

Vilt tú sleppa at flenna í góðar tveir tímar, far so niðan í Norðurlandahúsið um vikuskiftið. Har fara Eydnufólk úr Sundalagnum á pall við sjónleikinum »Øll í verkfall«.

Hetta er ein sokallað farsa við listinlærdum lótu, ið elva til allar hugsandi misskiljingar... sum skulu forklára, so flókjan kann greiðast.

Í gongd

Og tað hevur – sum vera man – nógvar skemtiligar hendingar við sær. Sum allar farsur skal eisini hendað setast í gongd. Og tað verður hon, tá maðurin í húsinum Albert Helleveð (Jan á Høgarggi) er í verkfalli, – ein enskur kolanámsarbeiðari, ið tósar ramasta nólsoyarmál!

»Arbeidsmenn og arbeidsgevarar eru heftir hvør av øðrum, og tí hevur annar parturin rætt til at leggja arbeidið niður, tá hin parturin tekur avgerðir uttan at spyrja nakran eftir.« leggur hann út fyri konuni Claru (Adelborg Einklett).

Hon tekur hann uppá orðið: tað kemur jú fyri dag og dagliga, at hann sjálfur tekur einvísar avgerðir heima við hús. Og tí fer hon í verkfall!

Klárið tykkum nú!

Dóttirin í húsinum Elsie (Elsa M. Dam) er eisini móð og trótt av, at drongur hennara George (Regin Borðoy) í heilum skal á verkfalsfund. Og mamman leggur henni ráð: hon skal gera tað liðugt og fara í biograf við einum øðrum!

Og so gera tær eisini av at flyta av húsinum! So kunnu teir báðir pápin og versonurin hava tað so gott... Clara hevur – uttan at spyrja mannin eftir – syrgt fyri at fáa ein leigara í húsið, fyri at endarnir at røkka saman figgjargliga, – hjá konufólkunum, altsó! Menninir fáa eitt sløð av vikupeningi, annars mugu teir klára seg sjálfir.

Men allar kvinnulótirar eru júst lótar: lokabrogd uppá kvamsvís fyri at fáa menninar at rakna við. Tað gera teir eisini, men ikki júst sum tær høvdu ætlað!

Koma fyr seg

Í fyrstani eru teir eins og ein nevaleikari, ið er sligin groggy: tað melur fyr teimum, so teir duga ikki at venda sær og vita hvørki út ella inn við øllum tí húsliga, sum teir vanligu sleppa undan at hugsa um.

Tá Clara kemur at vita, hvussu gongst, kemur hon eftir, at tað sum skuldi vera tykting, hevur fingið eina heilt aðra vend. Menninir hava bara fingið sær fleiri leigarar, og ikki bara hvønn sum helst, men konufólk (Maria H. Dam og Mourentsa Dam), sum kunnu setast í staðin fyr teir báðar.

Í hvussu er í køkinum, meðan teir draga eitt sindur á bæði við seingini. Tá mógðurnar báðar so knappliga standa í hurðini, er tað monnum sjálfandi um at gera at bedýra, at tað hevur als einki við tað at gera.

Mammudrongur

Tá mógðurnar ikki trúgva teimum, mugu teir sjálvsagt leggja øgiligar lótar til rættis fyr at reka tær báðar

sjónleikaradarmurnar á dyr. Men tað krevur sít og gongst ikki bara væl...

Uppi í øllum vasanum er so fyrsti mannligi leigarin í húsinum. Tað vísir seg at vera semingsmaðurin í verkfallinum (Torbjørn Hansen), – ikki bara ein gamal drongur, við óteljandi komiskum vanum, ið partu mugu dyrkast uppá sekundið og millimeturin, men eisini ein gamal drongur, sum konstant gongur við mammu síni uppiá sær!

Alt gott aftur, men...

Og sjálvandi fær leikurin nakað burtúrur at lata hendað mammudreingin og tær báðar nöska sjónleikarattiturnar, ið hava roynt eitt sindur av hvørjum í teirra úr stað í staðtilveru... Minni skemtiligt verður tað ikki, tá mammudrongurin kemur skit aftur úr býnum; og sjálvsagt nýta teir báðir knevlarnir høvði at fáa hann at skriva eitt semingsuppskot eftir teirra egna høvði!

Best sum allar fløkjur

Verkfallið breiðir seg

Sjónleikurin »Øll í verkfall« hevur verið framfördur úggju ferðir í Eydnuni á Oyrarbakka; 1600 fólk hava sæð leikin.

Hetta vikuskiftið verður spælt í Norðurlandahúsinum. Tíðinar vera hesar:

Fríggjadagin kl. 20.00
Leygardagin kl. 16.00
Sunnudagin kl. 16.00 og 20.00
í Norðurlandahúsinum

Hetta verður einasti kjansur í Havn, tí eftirsíðan verður farið aðrastaðir. Longu nú er greitt, at í minsta lagi trý onnur pláss fáa vitjan av sonda-fólkunum: Vestmanna (7. og 8. mars), Klaksvíkar (21. og 22. mars), og Sandoyggjin (28. og 29. mars).

eru greiddar og pörini bæði hava fingið hvønn annan aftur, titturnar ríknar av hurðini, so kemur aftur spæðil í eina løtu...

Byrjanin uppá kvamsvís

Leikararnir – flestu teirra hava ikki nógvar royndir – koma væl frá uppgávuini; tó haldi eg, at leikurin kundi verðið nakað styttri, – tað gongur í so seint fyr seg ta fyrstu løtuna eftir steðgin. Maðurin í húsinum skal vera tann seigi, gamaní, men hann kundi kanska havt eitt gear hægri, so munurin í leikferð millum hann og versonin ikki varð ov stórur, tá hevði ein hendingin og replikkinn tikið aðra meira raði, sum tað skal vera í eina farsu.

Mest havi eg at fylast á, at ið verður gjørt ov lítið burtúrur sjálvari byrjanini, ið skal fortelja okkum, at eitt verkfall liggur til grund fyr øllum! Leikararnir – verkfalsmenn og stjóri – mestsum detta burtúrur leiklutunum, áðrenn teir eru farnir út um hurðina, sum var tað nakað, ið bara skal fáast frá hondini...

Greiðari beskeð

Og so vildi eg ynskja; at tað varð tugt eitt sindur meira, tá vit f roynd og veru fáa at vita, at ein rosina ella tvær eru til, sum fara at koma fyr ein dag í endanum á leikinum. Tað virkaði ov veikt eftir mínum tykki.

Og eitt aftrat: tað kemur mær fyr, at tungan hjá summum hevur noktað at siga ein part av tí, Turið Sigurðardóttir hevur týtt til føroyskt. Her átti at verðið filað í handritinum, áðrenn farið var á pall. Tí nú hvøtta skurrandi danismur burtúrur summum leikarum, tá teir skulu hava okkurt herðindi í leikinum.

Tað bera skemti

Tað eru tvey, ið vilja vera við, at nakað álvarsligt kann fáast burtúrur leikinum. Tað haldi eg ikki, hóast evnið er har. Tú rindar snøgt sagt fyr ein bíligan látur... og hað fært tú. Sært tú ikki leikin á Oyrarbakka, so forsømir tú helst tað hugnaliga kaffiborðið og brúnakakuna í steðginum. Tann eimuti kolanámsmaðurin spælir harmonikutónleik afturvíð, – hóskandi til ta klassisku, einføldu, men eisini snøgg og hóskiligu pallmyndina.

Børn í skúlaaldri kunnu saktans siggja leiki. Tey fáa ikki alt við, men har hendir so nóg, at tað er teimum helst nóg mikið...

ówh

Sjálvandi stendst okkurt skemtiligt av, tá mammudrongurin og tær báðar fyrigu titurnar mótast. Frá vinstru Benjamin Tapeworth, semingsmaður (Torbjørn Hansen), sjónleikarinnar Rosie (Mourentsa Dam og Maria H. Dam)
Mynd: Jens kristian

